

Prædikenen til 3.s.e. påske

Læsningerne her mellem påske og pinse er fra Johannesevangeliet. De er udsnit af de kapitler, som vi kalder for Jesu afskedstaler til sine disciple.

Det er ord, som giver Jesus lejlighed til at uddybe for disciplene og os, som hører disse ord idag, hvem han er.

Vi forstår måske ved at lytte til ham bedre dybden af Jesu liv, død og opstandelse, og vi får nu måske også mere øje for de perspektiver Jesu liv, ord og handlinger, sætter for vi menneskers liv, fællesskab og videre færd.

✠

Jeres hjerter må ikke forfærdes, indleder Jesus. Vi skal ikke være bange, sådan trøster og opbygger Jesus os.

Og hvorfor behøver vi ikke længere være bange?

Jo, fordi Jesus, sagt af ham selv med en markant one-liner, er vejen, sandheden og livet.

Jesus giver os retning i livet, lægger os nogle evigtgyldige værdier i hjerte og sind, og han forbinder os med Gud og Guds rige.

✘

Jesus siger om sig selv: Jeg er vejen, sandheden og livet.

Måske denne one-liner kan gøre mig tryk og mindre bange. Men før det sker, har jeg brug for at rejse en række indvendinger og lufte mine fordomme:

✘

Jesus siger: Jeg er vejen.

Indrømmet jeg ikke meget for bare at blive på vejen. Jeg holder af afstikkere, løbe ind over ukendt terræn, forlade den slagte vej. Det er vel netop en del af den rejse, som er min, at den er min egen. Nogle gange

holder jeg mig på vejen, andre gange slår jeg til siden og finder nye veje.

Det er vel del af det at være menneske i det 21. århundrede. Frihed og selvstændighed er buzzwords også i mit liv.

Så når Jesus siger: Jeg er vejen, så svarer jeg: fint nok. Men jeg bestemmer nu selv, hvor jeg går.

✘

Jesus siger så også: Jeg er livet.

Piet Heins lille kat på vejen svarer på spørgsmålet: "Hvis er du! Hvis er du!" med ordene "Jeg er sgu min egen!". Er den kat ikke mere i tråd med vores tid og det liv, vi lever.

Der er liv i Jesus, men livet er og bliver nu mit eget, og derfor vil jeg også have lov til at sige: Jeg er livet, i live og levende, så længe jeg trækker vejret og mit hjerte slår.

✘

Endelig siger Jesus så også: Jeg er sandheden.

Umiddelbart lyder det som en provokation, for den, der er opvokset med kritisk sans og mistænksomhed overfor den, der vil tilkende sig selv at være sandheden.

✘

Alle disse fordomme er en del af mine kår som et menneske i dag. De fortæller både noget om styrken og svagheden ved at være menneske i det 21. århundrede.

Men sæt ikke modsætningen for skarpt op mellem Jesu ord og så det moderne liv. Jesus gør ikke op med menneskets kritiske sans og trang til at følge egne veje. Han underløber ikke det moderne individ, men han åbner tværtimod for et liv, hvor der er plads til både kritisk sans og individualisme, men nu under troens, håbets og kærlighedens fortegn.

Den vej, Jesus er, giver plads til os mennesker på mangfoldig vis, plads til os om at gå ad talrige spor.

Det liv, Jesus er, er et liv, hvor vi fortsat kaldes til at se væk fra os selv og se livet i vores næste.

Den sandhed, Jesus bærer, er Guds sandhed, dvs. en sandhed, som udfolder sig i tro, håb og kærlighed.

✠

Jesus siger om sig selv: jeg er vejen, sandheden og livet. Hjælp os Gud, med i følgeskab med din søn at finde retning i livet. Læg os dine evigtgyldige værdier i hjerte og sind, og forbinder os med dig og dit rige!

Det ske i Jesu navn. Amen